

Zij hieven offerschalen. Aan de randen
 Dier goud' patenen zag ik tranen beven
 Die schittrend in diepte nedergleden
 En om de donkere aard een lichtkroon spanden.

En de aard blonk rood in 't rood der bloedrobijnen;
 Een mystisch lied van wondre toongeluiden
 Klonk uit die harten heet van liefdepijnen.

Blank rees een geurenwolk van wierook-kruiden,
 En 't klonk daaruit: „die smart verhoogt de mijnen!”
 Toen weenden van geluk de hemelbruiden.

Maar nog méér verzen vinden wij, waaruit blijkt dat de dichter Lovendaal niet dikwijls gelukkig is met zijn geneurie. Hij houdt den toon niet altijd aan en dan gaan we pardoos met hem den kelder in, of wel het gekozen beeld neemt een loopje met hem en verleidt den armen zanger tot het stamelen van onzin. Aldus in „*Heimwee*”, waar de ziel een droom-oog heeft, waarin vreemde gloed drijft, trilt van jubellust en *diep ademhaalt*. Zoo'n ziel met oogen en longen is niet fijn genoeg om de lucht in te gaan. Ergens anders lezen we, dat „haar (der ziel) zijn tranen uit het oog geweld”; maar dat is in een ongeluks-sonnet, waar een der regels een voet te veel heeft. In „*Verlatenheid*” gaat de maan *langs* den hemel en „*'t is eenzaam*”; in „*Ik denk aan oogen*” praat de dichter van bloemen, die „*ethisch-fijn*” opbloeien, zoodat wij vermoeden mogen dat etherisch werd bedoeld. Een beetje dwaas dat slot:

Al jaren staat dat harte stil,
 Maar 't is of 't nog niet rusten wil;

terwijl datzelfde hart *kijkt* en *licht doet ontspruiten*. In „*Schaduwen*” krijgen we dezen regel:

En 'k zag naar den hemel, die veraf is.

Wel iets voor den „*Schoolmeester*.” Wat is een „levenszee, kimmewijd?”
 Verschrikkelijk prozaïsch zijn deze regelen en dan nog niet eens zuiver:

O, konden mijn tranen vloeien!
 Mijn keel verstikt er van.

En die:

De vogels heb ik steeds lief gehad.

En deze twee:

En snikkend is u door de smart herbaard
 Aan 't bloedend hart mijn bloedend hart gevlogen.